

ИГРИ И ЗАБАВИ

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

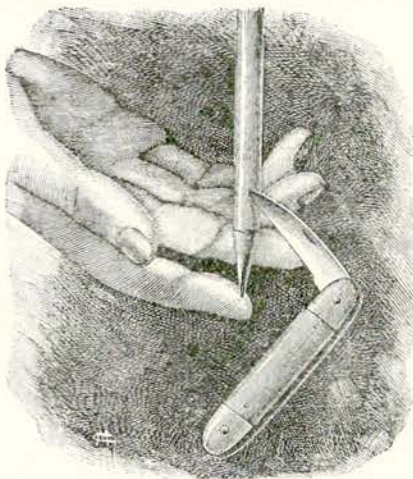
Из пжтеката се движа,
не ме гложди черна грижа.
Влиятъ Вълчо какъ да хвана,
какъ да хвана живъ въ Балкана!
Всѣки да ми каже — браво,
кръстъ за храбростъ заслужава!
Покрай блатото се спирамъ,
къщо живо тамъ съзирамъ.
Жабчо скочи въвъ водата,
отъ страхъ сви ми се душата.
Къмъ дома бѣгомъ се втурнахъ,
въ хамбара бледъ се гурнахъ.
И ми стана леко, леко,
не жабока е далеко. . .

Христо Бояджиевъ

Молитва

Предъ иконата ка-дилце,
плахо свѣти и мъждей,
има тихо тамъ се кланя
молитва пѣй.
Бдо Господи, кжде си,
и молбата приеми,
и царствата тамъ небесни
и срѣдъ нази тукъ слезни. . .
омогни на всички бедни,
и тѣ да срещнатъ празникъ благъ,
и ни думитѣ последни
и прати на радостъ знакъ. . .

Лалю Рогачевъ

На рисунката се вижда ясно, какъ може да се застави молива да стои на острието си: трѣбва да се забие едно джобно ножче въ моливъ, като се разтвори ножа не до края.

Въ такъвъ случай центърътъ на тежестъта се намира по-долу отъ опорната точка, затова нашата конструкция се намира въ състояние на устойчиво равновесие.

Като разтваряме ножчето повече или по малко, ние ще имаме ту по-голѣмъ, ту по-малкъ наклонъ. А когато центърътъ на тежестъта на цѣлата тази конструкция се окаже въ продължението на осъта на молива, последниятъ ще заеме вертикално положение.

Въ училището

Учителътъ: Иванчо, кажи ми защо не си написалъ днесъ домашната работа по смѣтане?

Иванчо: Азъ. . . азъ. . . днеска, г-нъ учителю. . . Кака бѣше на гости и не си дойде въ къщи до късно. . .

Горски ягоди — весели стихове за деца отъ Атанасъ Душковъ, стр. 72, цена 15 лв., издание на „Хемусъ“ — София.

Читателитѣ на в. „Барабанче“ сж чели вече стихотворения отъ поета Атанасъ Душковъ. Чели сж за него въ отдѣла „Какво да четемъ?“ Неговитѣ стихотворения навѣрно много сж ви хересали. Но сега

той има нова книга стихотворения. Прочетете я, а азъ сега ще ви кажа нѣколко думи за нея. Тая му книжка се казва „Горски ягоди“. Въ нея тж събрани двадесетъ и три стихотворения, като къмъ всѣко отъ тѣхъ има по една иллюстрация отъ известния голѣмъ художникъ Илия Бешковъ.

Стихотворенията въ тая книга сж писани за най-малкитѣ читатели. Въ тѣхъ поета разказва малки историйки за познати на всички ни животни, птици и наѣткоми, както и за нѣкои плодове, но само въ нѣколко стиха. Въ тая книжка има стихотворения за „Горскитѣ ягоди“, „Мартенички“, „Щъркелъ драгъ дългокракъ“, за „Пиленца“, „Мецана“, „Ябълки“, за „Кънки“, за „Ракъ кривокракъ“ и още много, много други.

Тия стихотворения сж малки пѣснички. Тѣ сж сладкодумни, звънки. А знаете ли колко лесно се заучватъ наизустъ, думитѣ сами се лѣятъ. Нѣма по-хубави стихотворения отъ тия, особено за нашитѣ първаци. Тая книжка е въ хубавъ форматъ, на хубава хартия, подвързана съ цвѣтни корици и изпестрена вътре съ много иллюстрации.

Вас. Александровъ

Не се забравяй!

Въ Техеранъ, прекрасния пре-рленъ градъ на още по-прекрасната страна на премждрия шахъ нуле, живѣли двама геврекчии.

И двамата били бедни и една тринъ, мъкнейки пълнитѣ си кошници огласяли чаршиитѣ съ виковетѣ си:

— Ха, топли гевреци, ха-а-а! Работата криво-лѣво вървѣла и каръ и съ тежкъ трудъ, тѣ успѣли да изхранятъ челядта си.

И били благодарни на Аллага. Но единъ день единътъ отъ двамата клюмналъ глава и се опечалилъ.

— Какво ти е, братко? — запиталъ приятелътъ му.

— Дотегна ми тоя кучешки животъ отвърналъ той съ тежка въздишка. Възнаха ми и кошницитѣ, и речитѣ и беднотата, та затова отъ тѣхъ нататкъ ти си ходи самъ, а азъ ще си търся другаде късмета.

Другарятъ му въздъхналъ, пожеле му отъ все сърдце успѣхъ и пука и продължилъ самъ да кръсва техеранскитѣ улици и да разнася житѣ си гевреци.

Така минало много месеци.

Беднажъ, дълго време следъ раз-

дѣлата, бедниятъ геврекчия миналъ край везирството и тъкмо що понечилъ да даде гевреци на пазачитѣ предъ везирството, усѣтилъ, че нѣщо твърдо го чукнало по темето и видѣлъ единъ камъкъ, че падналъ въ кошницата му. Попипалъ се геврекчията и извилъ глава нагоре да види, отде долетѣлъ камъка.

И като си извилъ главата, така си и замръзналъ.

Горе, на единъ отъ голѣмитѣ прозорци на везирството стоялъ и се хилилъ сжщиятъ онзи неговъ приятелъ — геврекчията, съ когото нѣкога карали бедния си занаятъ.

— Здравей, братко, — извикалъ му украсения съ сърмена чалма и скъпи накити нѣкогашенъ приятелъ. — Чукнахъ те съ камъка, та да си повдигнешъ очитѣ и да ме видишъ, че съмъ станалъ великъ везиръ, когато ти още влачишъ калпавия си кучешки занаятъ.

Замълчалъ си геврекчията, не обѣлилъ ни дума, а само прибралъ въ джеба си камъка, съ който везирътъ го пухналъ по главата.

Минало следъ това още много време. Единъ день пжтътъ му пакъ билъ край везирството И тъкмо що се канѣлъ

да се провикне: „Ха, гевреци, ха-а-а“, видѣлъ, че нѣкаква тѣлапа се събира предъ вратата на голѣмото учреждение.

Като се доближилъ до насъбралитѣ, той видѣлъ, че току предъ входа на палатата зѣяла една дупка на току-що изкопана дѣбока яма.

— Какво е това? — попиталъ той насъбралитѣ се.

— Оня, — отговорилъ му единъ отъ пазачитѣ, когото султанътъ отъ геврекчия бѣше направилъ на везиръ, излѣзълъ некъдърникъ и падишахътъ за наказание не само че го смѣкна оттамъ, гдето го бѣше турилъ, но го тури и въ тая яма, толкова аршина по-низко отъ хората, на колкото аршина по-високо надъ тѣхъ го бѣше издигналъ.

Геврекчията не казалъ нито дума, само се приближилъ, извадилъ отъ джоба си оня камъкъ, и го пусналъ въ ямата.

— Олеле, кой ме пухна по главата, се чулъ отъ ямата гласа на изпждениа и наказанъ везиръ.

— Азъ, отговорилъ геврекчията, за да си повдигнешъ главата и да ме видишъ, че азъ пакъ съмъ на сжщото мѣсто, а ти се вдигна много на високо, но и падна много по-низко отъ мене,